

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu **E.**, bývajúcim v N.N., zastúpený JUDr. Tiborom Elzerom, advokátom v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, proti žalovanému **L.**, bývajúcim v N.N., zastúpený Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde K. pod sp. zn. 8 C 21/1992, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2013 sp. zn. 5 Co 189/2012, 5 Co 189/2013,

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd K. rozsudkom z 27. septembra 2011 č. k. 8 C 21/1992-310 zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam vedeným na Správe katastra K. zapísané na LV č. X. pre k. ú. N. parc. reg. C parc. č. X vinica o výmere 884 m², parc. č. X záhrady vo výmere 3706 m² a parc. č. X zastavaná plocha, dom so súp. č. X. vo výmere 464 m² tak, že nehnuteľnosti v celosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. Uložil žalobcovi na majetkové vyrovnanie žalovanému zaplatiť 4 788,50 € do 15 dní. Vzájomný návrh žalovaného zamietol. Vyslovil, že žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť trovy konania v sume 611,79 € na účet advokáta JUDr. Tibora Elzera do 15 dní.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že v rámci vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by k registrácii notárskej zápisnice, t. j. aj k registrácii zaopatrovateľskej zmluvy došlo až po smrti H., ktorá zomrela dňa X.. Z uvedeného potom

vyplýva, že žalobca už dňa 7.11.1991 sa stal vlastníkom podielu 5/8-in z nehnuteľnosti získaného spomínanou zaopatrovacou zmluvou, kedy zaopatrovacia zmluva spísaná formou notárskej zápisnice bola zaregistrovaná (viď ustanovenie § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka platného v čase vyhotovenia notárskej zápisnice). Pre tieto skutočnosti nemohol vyhovieť vzájomnému návrhu ani v tej časti, v ktorej žalovaný žiadal, aby súd určil, že uvedený podiel z nehnuteľnosti patrí do dedičstva po nebohej H.. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a úvahy súdu vzájomný návrh žalovaného musel zamietnuť. Pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k spornej nehnuteľnosti vychádzal z toho, že v deň účinnosti zaopatrovateľskej zmluvy (a vyhlásenia rozsudku vo veci samej) žalobca bol vlastníkom nehnuteľnosti v podiele 7/8-in k celku a žalovaný v podiele 1/8-ina k celku.

Vzhľadom na to, že súčasťou nehnuteľnosti, ktorá je v spoluvlastníctve účastníkov konania je aj stavba – rodinný dom – vzhľadom na znalecký posudok a výšku spoluvlastníckych podielov – žalobca vlastní podiel 7/8-in a žalovaný 1/8-inu, nie je možné nehnuteľnosť reálne rozdeliť, teda nehnuteľnosť je nedeliteľná. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné súd pristúpi k druhému spôsobu vyporiadania a prikáže vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom, prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Primeranú náhradu je treba chápať ako hodnotový ekvivalent vyjadrený v peniazoch, umožňujúci podľa miestnych podmienok obstaranie podobnej veci, aká bola predstavovaná podielom spoluvlastníka, ktorý bol prisúdený ostatným spoluvlastníkom. V konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva súd si zadovážil znalecký posudok za účelom zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností, ktorá je predmetom konania. Zo znaleckého posudku znalkyne I. zistil, že všeobecná hodnota nehnuteľnosti, vrátane stavby a pozemku je 38 307,88 € (znalkyňa túto cenu v závere zaokrúhlila na 38 300 €). Z toho vyplýva, že pri podiele 1/8-ina, ktorú získa žalobca z nehnuteľnosti od žalovaného, je povinný vyplatiť žalovanému hodnotu vo výške jeho podielu, čo činí sumu 4 788,50 €.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného rozsudkom z 12. júna 2013 č. k. 5 Co 189/2012, 5 Co 189/2013-403 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Zrušil uznesenie súdu prvého stupňa týkajúce sa vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie.

V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že pri posudzovaní obidvoch návrhov účastníkov konania (v prípade žalobcu návrhu ohľadne zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva a v prípade žalovaného vzájomný návrh o určenie, že žalobca nemôže byť vlastníkom predmetných nehnuteľností v podiele 5/8-in, pretože tieto patria do dedičstva

po nebohej H.), súd prvého stupňa v rozsahu zodpovedajúcom obsahu ustanovenia § 120 ods. 1, 3 a 4 O.s.p. zistil vo veci skutkový stav, ktorý pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotenia dôkazov podľa § 132 O.s.p. aj následne správne posúdil podľa príslušných ustanovení hmotnoprávneho predpisu. Z uvedeného dôvodu rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a v ďalšom odkazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku, tak toto spĺňa kritériá, tak ako sú zakotvené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. najmä pokiaľ ide o dodržanie zásady presvedčivosti. Súd prvého stupňa chronologicky odôvodnil proces vyhotovenia a následného zaregistrovania predmetnej zaopatrovacej zmluvy, pričom zaujal stanovisko k zápisu pod č. RI 1231, ktorý nebol dopísaný dodatočne, resp. by mal byť sfaľšovaný. Na margo dvoch rozdielnych čísel konania (RI 1231 a RI 1251) poznamenal, že k uvedenému rozdielu došlo v dôsledku chyby pri písaní (tzv. preklep). Čo sa týka dôvodov zamietnutia vzájomného návrhu žalovaného zo strany prvostupňového súdu, súhlasil so súdom prvého stupňa a dodal, že predmetná zaopatrovacia zmluva bola a je takým právnym úkonom, ktorý vyvolal právne relevantné účinky vo vzťahu k žalobcovi, keď tento na základe nej nadobudol 5/8-inový spoluvlastnícky podiel k predmetu spoluvlastníctva účastníkov konania. Ak by boli skutočne nastali tie skutočnosti (nedostatky), ktoré v súvislosti s uzavretím a registráciou predmetnej zmluvy udával a stále udáva žalovaný, tak na tieto nedostatky by musel z úradnej povinnosti (ex off) prihliadnuť súd, resp. súdy v rámci už právoplatne skončeného konania vedeného na Okresnom súde K. pod sp. zn. 8 C 83/1992, pričom predmetná zaopatrovacia zmluva by musela byť vyhlásená za absolútne neplatný právny úkon pre jej rozpor s ustanovením § 134 ods. 2, resp. § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka, k čomu však v tomto konaní vôbec nedošlo. Práve naopak, aj Krajský súd v Nitre v rámci odôvodnenia svojho potvrdzujúceho rozsudku zo dňa 26.3.2003 č. k. 7 Co 69/2002-496, ktorým bol potvrdený zamietajúci rozsudok Okresného súdu K. zo dňa 13.12.2001 č. k. 8 C 83/1992-454 týkajúci sa určenia neplatnosti zaopatrovacej zmluvy spísanej dňa 7.11.1991 pod sp. zn. N 691/91 Nz 592/91 okrem iného skonštatoval, že postup štátneho notárstva v registračnom konaní síce nebol celkom bez závad, avšak nešlo o také závary, ktoré by mohli spôsobiť neplatnosť tejto zaopatrovacej zmluvy. Vzhľadom k uvedenému súd prvého stupňa správne rozhodol, keď vzájomný návrh žalovaného ako nedôvodný zamietol. Ohľadne samotného spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva účastníkov konania súd prvého stupňa správne akceptoval výšku spoluvlastníckych podielov účastníkov konania, spôsob a režim užívania nehnuteľností, ako aj závery znaleckého posudku vypracované znalkyňou I. pre potreby tohto konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Namietal, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., keď sa sudy náležite nevysporiadali s platnosťou registrácie zaopatrovacej zmluvy, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne posúdil po právnej stránke. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dané dovolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť

správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť

účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu § 157 ods. 2 O.s.p.) v tom, že súdy sa náležite nevyporiadali s platnosťou registrácie zaopatrovacej zmluvy a preto v konaní v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdili.

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m.m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade

aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m.m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody pre ktoré žalobe vyhovel. Zhodli sa na tom, že predmetná zaopatrovacia zmluva bola a je takým právnym úkonom, ktorý vyvolal právne relevantné účinky vo vzťahu k žalobcovi, keď tento na základe neho nadobudol 5/8-inový spoluvlastnícky podiel k predmetu spoluvlastníctva účastníkov konania. Ak by boli skutočne nastali tie skutočnosti, ktoré v súvislosti s uzavretím a registráciou predmetnej zmluvy udával a stále udáva žalovaný tak na tieto nedostatky by musel z úradnej povinnosti prihliadnuť súd, resp. súdy v rámci už právoplatne skončeného konania vedeného na Okresnom súde K. pod sp. zn. 8 C 83/1992, pričom predmetná zaopatrovacia zmluva by musela byť vyhlásená za absolútne neplatný právny úkon pre jej rozpor s ustanovením § 134 ods. 2, resp. § 47 ods. 2 OZ, k čomu však v tomto konaní vôbec nedošlo. Práve naopak aj Krajský súd v Nitre v rámci odôvodnenia svojho potvrdzujúceho rozsudku zo dňa 26.3.2003 č. k. 7 Co 69/2002-496, ktorým bol potvrdený zamietajúci rozsudok Okresného súdu K. zo dňa 13.12.2001 č. k. 8 C 83/1992-454 týkajúci sa určenia neplatnosti zaopatrovacej zmluvy spísanej dňa 7.11.1991 pod sp. zn. N 691/91 Nz 592/91 okrem iného skonštatoval, že postup štátneho notárstva v registračnom konaní síce nebol celkom bez závad, avšak nešlo o také závady, ktoré by mohli spôsobiť neplatnosť tejto zaopatrovacej zmluvy. Samotný spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva akceptoval výšku spoluvlastníckych podielov účastníkov konania, spôsob a režim užívania nehnuteľnosti ako aj závery znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou I. pre potreby tohto konania. Pokiaľ žalovaný v odvolacom konaní zotrval na svojej argumentácii aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľa (žalovaného).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke

stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2016

JUDr. Jozef K o l c u n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Suchá